

Atrevir-se a invertir en ciència

En els darrers anys, la societat catalana ha fet un esforç considerable per invertir en ciència i tecnologia i per aconseguir que el capital humà sorgit de les universitats aprengues també a transferir el seu coneixement a la societat. Hem estat molt innovadors en alguns aspectes, però també molt contradictoris en d'altres.

En ciència, per exemple, som creatius i excel·lents. Publiquem l'1% dels articles científics mundials en revistes de referència, cosa que equival a 10 vegades el nostre pes específic en la població mundial; atraiem més de la meitat de les prestigioses beques que concedeix a Espanya el Consell Europeu de Recerca, cosa que equival al 3,4% del total de la UE dels 27, i quasi el 50% dels investigadors contractats per la Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats (ICREA) són estrangers, un fet que demostra la capacitat de Catalunya per atreure talent científic internacional.

A més, des de fa deu anys s'han creat centenars de *start-ups* en molt diversos sectors. En àrees com les tecnologies de la informació, amb prop de 250 empreses treballant en *big data*, núvol, internet de les coses i mòbils –entre d'altres–, a les quals s'ha unit el reconeixement de Barcelona com a Mobile World Capital. I sobretot en biomedicina i biotecnologia, amb quasi 500 empreses, entre les directament dedicades a la recerca i les relacionades amb el sector.

I, cosa que és més rellevant, algunes d'aquestes empreses han començat a signar acords amb grans multinacionals. És el cas de Lipotec, comprada per Lubrizol Corporation, del multimilionari Warren

Buffett el 2012; o la inversió de 30 milions de dòlars del cofundador de Microsoft, Paul Allen, en l'empresa de vot electrònic Scytl, ara fa un any, o l'acord recent d'Oryzon Genomics amb la farmacèutica Roche per 21 milions de dòlars.

D'altra banda, som innovadors en models de negoci. Tenim els casos d'Imaginarium i Tous, que van canviar el paradigma de la botiga de joies i la joieria, respectivament, i de Telepizza, que a principis de la dècada dels 90 va crear un nou mercat de lliurament pràcticament immediat a domicili de menjar calent. Junament amb aquests models, trobem una nova i emergent constel·lació de *start-ups* basades en models col·laboratius que redefeixen el binomi negoci-client.

MARTA PRÍNCEP

DEPARTAMENT TECNOLÒGIC DE BELLAVISTA ADVOCATS I ECONOMISTES

Per què no tenim un mecenatge privat de grans projectes científics?

No obstant això, tota aquesta creativitat i innovació desapareixen quan es tracta d'acostar aquestes *start-ups* tecnològiques al capital necessari per al seu creixement. Els motius són variats, però destacaria l'aversion del capital tradicional al risc. I en el cas de les tecnològiques, s'hi afegeix el fet que gran part dels poten-

cials inversors privats desconeixen l'entorn científic/tecnològic, i el perceben com a massa complex.

Per pal·liar el desconeixement i disminuir aquest risc, existeixen xarxes de *business angels* associades a reconegudes escoles de negoci, firmes professionals dedicades a l'assessorament d'inversions en empreses tecnològiques i fons de capital risc especialitzats en biomedicina i tecnologia.

Tots ells fan avaluacions tant del risc financer com del tecnològic. Funcionen amb diferents models de negocis i rangs d'inversió molt amplis, des de milers fins a milions d'euros, des d'invertir en un fons de manera inespecífica fins a escollir *tickets* dels projectes concrets que interessin. Així, permeten diversificar el risc inversor i adaptar-lo a les disponibilitats de capital i expectatives de retorn de cadascun.

Però també deia que som contradictoris. Perquè som capaços de recaptar milions d'euros en una iniciativa tan elogiosa com La Marató de TV3, però no existeix –excepte comptades excepcions– un mecenatge de grans projectes científics per part de les fortunes locals, a diferència dels països anglosaxons, on és una pràctica habitual, i no només dels grans patrimonis.

Per què es produeix la separació artificial entre *donar* però no *invertir* en ciència per –suposadament– no mercantilitzar-la? Per què no s'inverteix, sigui poc o molt, en projectes que arribin al mercat i generin un retorn social i econòmic, que és el que aquestes *start-ups* representen? Tindrem una economia del coneixement quan assumim amb normalitat la inversió en *start-ups* tecnològiques. El dèficit d'inversió privada que existeix no sols és responsabilitat dels grans grups empresarials.

I, curiosament, això passa en un país on milers de persones van invertir en preferents i fons d'alt risc per estalviar, sense conèixer les regles del joc. O en el sector immobiliari. Per què assumim riscos financers sense entendre-hi de finances ni conèixer el sector i en canvi no ens atrevim a invertir de manera diversificada en ciència?

CRISTINA CALDERER

CARTES I MISSATGES

El que no hauria de passar

He de reconèixer d'entrada que no m'acaba d'agradar escriure aquesta carta de queixa. Però atesa la poca efectivitat del servei, no em queda més remei que fer-ho. El que passa és que des del dia 17 d'abril uns quants veïns ens estem escarrasant perquè el responsable de Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona, a qui pertoca l'atenció d'un avi de més de 80 anys, es posi en contacte amb nosaltres amb una simple trucada de telèfon. Cada dia deixem el mateix missatge a la persona que ens agafa el telèfon: el veí que ells cuidaven sabem que està ingressat en una residència i, com a conseqüència d'aquest abandó i de restes de menjar i brutícia, el pis està ple d'escarabats i altres insectes que surten per sota la porta i es van ficant als altres pisos.

Tinc registrades al mòbil totes les trucades que he fet als serveis socials, i m'he apuntat amb qui he parlat i cada dia m'han dit el mateix: que torni a donar el meu número de mòbil i ja li passaran la nota al responsable, que ens trucarà. Dimarts, davant la meua insistèn-

cia, em van passar el responsable, que em va donar la "solució": que fes un escrit de queixa. ¿Una queixa, un escrit, després de tot el que havia fet i sense obtenir cap resposta?

Mentrestant, ja he posat rètols a l'escala i he avisat tots els veïns del que està passant. Per protegir-nos, també a la meua filla d'11 anys, acabem de posar una tovallola xopa de líquid insecticida a sota la porta. ¿Costa tant una trucada i posar-se d'acord?

JOSEP JOVENTENY I VERGÉS
BARCELONA

Resposta de l'Ajuntament

Des de l'Ajuntament de Barcelona lamentem els fets que ens exposa el Sr. Joventeny en la seva carta.

Com a administració pública, és la nostra obligació respondre amb la màxima celeritat possible a les demandes de situacions socials com les que ens manifesta en aquest escrit i que puguin posar en risc la salubritat d'una finca d'habitatges. Malauradament, una sèrie de circumstàncies excepcionals van im-

pedir que des del centre de serveis socials de referència ens poséssim en contacte amb els afectats amb la immediatesa que el cas requeria.

En tot cas, i en relació a l'assumpte que ens plantejava dels insectes al pis d'una persona ingressada, volem informar que, un cop aconseguida l'autorització d'aquesta persona per poder accedir al seu habitatge, ja estem treballant per eradicar el problema amb la màxima brevetat possible.

ÀNGELS CANALS

GERENT DE L'INSTITUT MUNICIPAL DE SERVEIS SOCIALS DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Wert: no falla mai

Ja hi tornem a ser, no falla mai. S'acosten eleccions, i com que per les enquestes publicades no sembla que el Partit Popular pugui treure un gran resultat, en aquesta ocasió perquè el partit germà Ciutadans se li apropa perillosament per sota, el ministre Wert treu la seva carta de sempre, el discurs a què ens té acostumats: que el castellà no està ben tractat a les escoles catalanes, quan en

realitat ja sabem que els nens catalans surten tan o més ben preparats en aquesta llengua que en altres comunitats. Però això no importa, el cas és anar arraconant la nostra llengua per reduir-la al mínim.

La seva obsessió és acabar amb la immersió lingüística, que tan bons resultats ha donat i que és l'admiració d'altres països. Tots sabem que el seu intent és arribar a aconseguir que separem els nens per llengües, això tan conegut de diudiveix i impera.

Però els catalans no som separadors, sinó integradors.

Confio que la nostra consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, sàpiga tractar aquest nou desafiament com sempre ho ha fet.

ROSA MARIA MARTORELL I MASCARÓ
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

